

грижи за своитѣ прониарски люде. Затова освобождението отъ пронията се считало и било цѣло щастие. Въ историята се споменуватъ случаи, дѣто нѣкои общини получавали привилегия, за да не бждатъ отстѣпвани въ прония. Въ прония се отстѣпвали свободнитѣ и самостоятелни общини или села, които прониаритѣ винаги се стараяли да владѣятъ като своя наслѣдствена собственост и жителитѣ имъ да прѣобърнатъ на свои населеници. Но въ този си стремежъ тѣ намирали голѣмъ отпоръ не само отъ страна на прониарскитѣ си люде, но и отъ страна на владѣтелитѣ, които искали да запазятъ пронията, защото тя била най-важниятъ изворъ за организиране и подържане на държавнитѣ военни сили. Поради това именно тя се запазила въ балканскитѣ държави и до турското нашествие на Балканския полуостровъ. Турцитѣ заедно съ много други южно-словѣнски и византийски институти запазили и пронията, подъ името спахилѣкъ, а нейниятъ притежателъ се наричалъ съ перконсийската дума — спахия, — спахи, която значи войникъ, конникъ¹²⁴. Спахилѣцитѣ се дѣлили на двѣ класи: *зиамети* и *тимари*. И двата тѣзи термина значатъ даване въ наемъ за обработване и ползуване. Зиаметѣтъ билъ голѣмъ имотъ и неговиятъ притежателъ, *заимѣтъ*, билъ длъженъ да ходи на война съ дружина до двадесетъ души, а пѣкъ *тимарѣтъ* билъ малѣкъ имотъ и неговиятъ притежателъ, тимарлията, отивалъ на война самъ или съ отъ единъ до четирма конника¹²⁵. Въ спахилѣкъ се от-

¹²⁰ Nicet. 482. „αἰτούμενοι συστρατολογηθῆναι Ῥωμαίοις καὶ διὰ βασιλείου γράμματός σφισι βραβευθῆναι χωρίον τι βραχυπρόσодον κατὰ τὸν Αἴμιον κείμενον . . .“.

¹²¹ Законик Ст. Душана, чл. чл. 59, 68, 106.

¹²² Miklosich Fr. Monumenta serbica, 568.

¹²³ Miklosich Fr. et Müller Jos. Acta et diplomata, III, 226—227.

¹²⁴ Новаковић Ст. Глас, I, 20, 51.

¹²⁵ Ibid. 75.

¹²⁵ Иречекъ К. Пжтувания, 554.